

HOTEL FANTASMAL

La seva taula de la redacció estava plena d'articles a mig acabar i d'algunes fotografies que la feien sentir més segura, més capaç de sorprendre tots els companys d'ofici amb alguna exclusiva que l'empenyés cap amunt, allà on pocs reporters arriben després d'haver posat a la llum algun fet o circumstància que estava amagat als ulls de la societat. La Núria era una periodista que havia començat la seva carrera amb alguns articles realment interessants, que presagiaven una personalitat sagaç, atrevida i molt poc convencional ... però des de feia uns mesos havia entrat en una mena de desert creatiu. No era capaç d'arribar al fons de cap dels temes que se li proposaven des de la Redacció del diari més important de la ciutat. Cada dia que passava l'angoixa es feia més poderosa i amenaçava no només la continuïtat de la seva tasca professional sinó també una mínima estabilitat emocional. Malgrat això, no havia perdut gens el respecte i la consideració de tot l'equip, i d'una manera molt especial, de la Directora del prestigiós rotatiu, la qual seguia proposant-li nous temes per investigar, temes que estaven fora de les possibilitats de cap altre treballador d'aquella empresa.

Sempre li passava el mateix: començava a investigar, interrogava testimonis, buscava i buscava fins que arribava a un carreró sense sortida, un punt no era possible anar més enllà ... Com en el cas d'aquelles misterioses desaparicions ... El darrer any, cinc persones que havien escollit el Grand Hotel Parador, un resort de cinc estrelles superluxe que dominava la ciutat des del turó més alt de la mateixa, havien

desaparegut sense deixar cap rastre. La darrera cosa que totes cinc havien fet era dormir en aquell hotel, però entre elles no hi havia cap element en comú, ni l'edat, ni el sexe, ni l'origen, ni el motiu de l'estada en el ressort.

La policia ja havia investigat els cinc casos, però no havia trobat cap element que portés a una conclusió sòlida. Per tot això, a la ciutat van començar a córrer mil-i-una teories ... però la que més va cridar l'atenció de la Núria era que l'hotel, que s'havia construït trenta anys enrera en el terreny on segles abans hi havia hagut el castell de la ciutat, estava embruixat. Algunes persones deien que el Parador estava maleït. El castell va ser destruït i cremat feia set segles per la inquisició perquè s'havia convertit en el refugi d'una comunitat d'heretges càtars. Segons aquesta teoria, els esperits dels heretges morts a la foguera sobreviuen dins els murs de l'hotel, i combatien el dolor de la seva condemna portant al seu món de foscor i desesperació persones plenes de vida i de futur ...

Certament, aquesta teoria era molt difícil de creure, per no dir impossible, però tenia alguna cosa que despertava l'interès de la Núria ... Ella, que estava travessant un moment difícil tant a nivell professional com personal, sentia que passar uns dies al Grand Hotel podia ajudar-la a recuperar la creativitat ... A més a més, era jove i no estava en cap relació de parella, la qual cosa la posicionava com una ferma candidata a "contactar" amb aquells "esperits avorrits i desesperats" ... o el que fos que passava en aquell hotel. S'hi estaria una setmana, a càrrec del Diari, i interrogaria a tot el personal que havia estat en contacte amb les cinc persones desaparegudes. Buscaria informació a l'arxiu

municipal per aprofundir en la història d'aquell indret. I, en definitiva, captaria l'atenció de tota la ciutat amb un article que posaria a la llum el misteri d'aquell indret.

Després de convèncer la Irene, la prestigiosa i experimentada directora del diari, la Núria va preparar-se per emprendre la seva estada al Grand Ressor.

,*****

Era un matí gris de finals d'octubre. La Núria arribà amb taxi davant l'hotel. Un noi jove amb un vestit fosc sortí de darrera un ambó de fusta i li obrí la porta del cotxe, mentre un altre xicot li obria el maleter i li posava les dues maletes que duia en un carro daurat i la convidava a sortir del vehicle . Un tercer assistent, igualment vestit de negre, acomiadava gentilment el taxista.

L'habitació era molt espaiosa, amb un gran finestral just a l'altre extrem de la porta d'entrada, des d'on es podia gaudir de la vista de tota la ciutat. Les cortines, de color gris fosc, estaven recollides als costats, però un comandament platejat les podia desplaçar cap al centre, fent que la foscor més absoluta disolgués tota aquella claredat, que malgrat la grisor del dia, omplia la cambra.

La Núria preguntà a la noia que l'havia acompanyada a l'habitació quant de temps portava treballant a l'hotel. Li va sorprendre que la resposta no fou immediata. Després de pensar-s'ho uns segons, ella li va contestar que només portava unes setmanes, i que combinava aquesta feina amb la universitat ... A la Núria li va sorprendre la resposta, perquè la Noe, que així es deia l'assistenta, semblava passar la quarentena ...

La Núria passà el dia coneixent l'hotel i estudiant tot el material que havia trobat a l'arxiu municipal. Cap a les sis de la tarda, quan des del finestral ja es veia tota la ciutat il.luminada sota la negra i freda capa del vespre, algú va trucar a la porta de l'habitació. La Núria s'aixecà de la taula on estava treballant, a la dreta de l'habitació segons s'entrava. Es dirigia cap a la porta quan de sobte va veure un home dret, vestit de negre que la mirava amb una falta total d'expressió.

- Disculpi que l'hagi espantada. Només volia dir-li que el sopar serà a 2/4 de vuit al gran menjador de l'ala noble del castell.

I en dir aquestes paraules, s'esmunyí rera la porta sense esperar-ne cap resposta ...

La Núria estava trasbalsada, sortí de l'habitació per buscar aquell home ... Baixà a la recepció i explicà el que li havia passat. Les dues noies que s'estaven rera el mostrador l'escoltaven com qui sent ploure. Al final li van dir que no es preocupés. Que a partir de les 7 de la tarda ja podia baixar al menjador. I que si ho preferia li podien portar el sopar a l'habitació.

La Núria no s'ho podia acabar de creure ... Però ja eren quasi les 7 i tenia gana. Així que decidí anar cap al menjador. Quan hi entrà s'adonà que alguna cosa estava canviant ... Ella mateixa es va veure en un gran mirall que hi havia just a l'entrada. Vestia d'una manera estranya, molt elegant però a la manera de les dones de set segles enrere. Tot i que volia girar-se i sortir d'allà, una força molt superior a ella li ho impedia. Es va asseure en una gran taula de fusta, il.luminada amb rústecs canelobres. Uns servidors s'acostaren on era

ella i li serviren un plat de carn amb verdures i un tros de formatge, i un got de vi negre d'un aroma molt fort ... Aquells servents els coneixia. Eren els mateixos que l'havien rebut a l'hotel. Ara li somreien i ella, tot i voler fer-los mil-i-una preguntes, va comprendre que era millor viure aquell moment acceptant tot el que passava, sense oposar cap resistència. Enmig de l'àpat, un trovador es posà al bell mig del menjador i començà a cantar poemes d'amor en llengua provençal. Tots els convidats l'escoltaven amb admiració. Asseguts a les tres taules disposades en un gran quadrat inacabat, obert a la porta d'entrada del menjador, hi havia molta gent. La Núria anava mirant la resta de comensals. Li cridà l'atenció que n'hi havia cinc que no vestien a la manera antiga. Estaven asseguts en un extrem del menjador, i curiosament, tot i tenir els plats plens de menjar, no feien cap gest.

En acabar el sopar, tothom, tret d'aquells cinc hostes, es va aixecar i sortí del menjador. En silenci. També la Núria. En travessar la porta, tot tornava a ser com abans. Ella estava sola, vestida com sempre. Mirà cap al menjador, però era ben fosc ...

*****

L'habitació estava càlidament il.luminada. La Núria hi entrà sense acabar de creure's tot el que li estava passant. Potser el millor era descansar. Havia estat un dia molt intens. Va pensar a trucar la Irene ... però què li diria, com podria explicar-li tot el que havia succeït al menjador sense semblar transtornada, incapaç de dur endavant la seva missió.

Apagà la llum càlida de l'habitació i mig tancà les cortines, deixant entrar una mica de claror. Quan ja quasi havia agafat el son, sentí una veu molt baixeta que li parlava des del costat esquerra del llit. Ella es va girar molt a poc a poc, es cobrí la cara amb l'edredó deixant enfora només els ulls. Davant seu, assegut en una basta cadira de fusta, hi havia un mena de monjo vestit amb un hàbit negre. Li deia en un català antic difícil d'entendre, que es vestís ràpidament, que els soldats de la inquisició es dirigien cap al castell.

Treient forces de flaqueza, La Núria allargà la mà des de sota l'edredó i obrí el llum de la tauleta de nit. L'habitació tornava a estar impregnada d'aquella claror càlida. I, per suposat, allà no hi havia ningú més que ella. Faria això, intentaria dormir sense apagar la llum. Potser l'endemà tot tindria més sentit.

Les hores anaven passant. Cap a les tres de la matinada, un so insistent de campanes la va despertar. L'habitació tornava a estar a les fosques. La porta de l'habitació estava oberta i una llum vermellosa i vacil·lant entrava cap endins. Se sentien crits i gemes de gent que corria pels passadissos. La Núria va voler obrir la llum, però la tauleta de nit s'havia convertit en una estreta cadira de fusta. Es posà dreta i procurà entendre el que passava. Mirà per la finestra que s'havia convertit en un estret finestral des d'on es veia una petita vila de cases de fusta que cremaven. En aquell moment, un soldat cobert d'una farragosa armadura va entrar a la cambra i, després de dir-li que per ordre del Gran inquisidor ella estava condemnada a morir cremada per heretge dins el castell, li va llençar damunt del llit una torxa encesa i sortí depressa tancant la porta. El foc es

va estendre per tots els racons de l'habitació. La Núria, ara sí, cridava desconsoladament però no es rendia a l'infortuni. Es cobrí amb la gruixuda manta de llana en què s'havia convertit l'edredó i sortí de la cambra. L'instint la va fer anar passant entre les flames cap al menjador. Hi entrà i allà hi eren, els cinc hostes desapareguts de l'hotel. Ells la miraven amb incredulitat, dubtant de les seves intencions. Llavors, sense paraules, els convidà amb un gest a posar-se amb ella sota la manta. Es tractava de seguir dins d'aquell moment de la història si realment en volien sortir. Es van anar movent lentament en la direcció de sortida. Enmig de flames, de gent cremada, de soldats que passaven pel seu costat ... La Núria dirigia aquella estranya processó mirant amb incredulitat tot el que estava passant allà. Per fi veié la porta del castell. Entraven i sortien soldats i carros plens de torxes i bidons d'oli per cremar aquell recinte. En posar els peus fora del castell el silenci i el fred de la nit van colpejar el rostre de la Núria. Es va adonar que no hi havia cap manta i que ningú no l'acompanyava. Davant seu, el Grand Ressor, rera seu, la ciutat il.luminada.

No ho dubtà gens. Malgrat l'hora, tornà cap a la ciutat. Agafà un taxi i se n'anà directament a casa. Tot tornava a ser com abans. Tot i que no podia entendre res del que li havia passat. Com ho explicaria a la redacció? Ja trobaria la manera ... Es ficà al llit. Ara sí tot era familiar i conegut.

***

L'endemà la claror omplia el seu bonic apartament. Obrí la finestra que donava a una gran part de la ciutat.

Tornava a ser un dia gris de finals d'octubre. S'acostava Tots Sants. Aleshores va sonar el timbre del contestador automàtic. S'hi posà i preguntà qui era. Una veu familiar li respongué que li portaven l'equipatge que s'havia deixat a l'hotel. A ella li estranyà perquè només hi havia passat una nit. Tot i així, es posà la bata, baixà amb l'ascensor a l'entrada de l'edifici, i allí hi eren, les seves dues maletes. Mirà i mirà, però no hi havia ningú. Les agafà i les pujà cap a l'apartament. Les posà sobre el llit. Dintre la primera maleta hi trobà una vella manta de llana mig cremada. Dintre la segona, un vell canelobre per si algun cop l'envoltava la foscor. Mira per la finestra, però tot seguia com sempre. I el Grand Hotel Ressor de cinc estrelles superluxe continuava dominant la ciutat amb aquell aire barreja de modernitat i classicisme.

FI